

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 16 listopada 2010 r.*

W sprawie C-73/10 P

mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 8 lutego 2010 r.,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy), reprezentowana przez A. Rinneo, Rechtsanwalt, S. Kona i C. Humpego, solicitors, oraz C. Vajdę, QC,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez M. Kellerbauera oraz A. Biolana, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: angielski.

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: K. Schiemann, prezes izby, C. Toader i A. Prechal (sprawozdawca),
sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: A. Calot Escobar,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

- ¹ Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG wnosi w odwołaniu o uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie T-2/09 Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert przeciwko Komisji (zwane dalej „zaskarżonym postanowieniem”), którym Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 5955 wersja ostateczna z dnia 15 października 2008 r.

odnoszącej się do procedury przewidzianej w art. 81 WE (sprawa COMP/39.188 – Banany) (zwanej dalej „sporną decyzją”) ze względu na wniesienie jej po terminie.

Okoliczności powstania sporu i postępowanie przed Sądem

- 2 Skarżąca jest spółką komandytową prawa niemieckiego.

- 3 W dniu 21 października 2008 r. doręczono jej sporną decyzję, w której Komisja stwierdziła, że szereg przedsiębiorstw, wśród nich wnosząca odwołanie, naruszyło art. 81 WE, biorąc udział w uzgodnionej praktyce polegającej na koordynowaniu na części wspólnego rynku referencyjnych cen bananów i nałożyła grzywny na te przedsiębiorstwa.

- 4 Fresh Del Monte Produce Inc. (zwana dalej „Del Monte”) została skazana łącznie i solidarnie z wnoszącą odwołanie na zapłatę grzywny nałożonej na tę ostatnią ze względu na to, że w okresie, w którym wnosząca odwołanie uczestniczyła w naruszeniu, Del Monte miała na nią decydujący wpływ. Pismem złożonym w dniu 31 grudnia 2008 r. Del Monte wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Do tej zawisłej aktualnie sprawy wnosząca odwołanie została dopuszczona postanowieniem z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie T-587/08 Fresh Del Monte Produce przeciwko Komisji jako interwenient popierający żądania Del Monte.

- 5 Faksem, który wpłynął do sekretariatu Sądu w dniu 2 stycznia 2009 r., wnosząca odwołanie przekazała kopię skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, której oryginał został złożony w tym sekretariacie w dniu 9 stycznia 2009 r.

- 6 Po poinformowaniu pismem sekretarza Sądu z dnia 4 lutego 2009 r., że jej skarga nie została wniesiona w terminie przewidzianym w art. 230 WE, pismem z dnia 20 lutego 2009 r. wnosząca odwołanie złożyła wyjaśnienia dotyczące spóźnionego wniesienia jej skargi i wniosła o odstąpienie od zachowania tego terminu.

- 7 Wnosząca odwołanie podnosi w tym względzie, że spóźnione wniesienie skargi wynikało z błędnej interpretacji regulaminu Sądu przez jej przedstawicieli. Konkretnie w załączniku do swoich wyjaśnień dostarczyła ona zeznanie jednego ze swych przedstawicieli, zgodnie z którym jego trzech współpracowników uznało w dobrej wierze, że zgodnie z art. 101 ust. 1 lit. a) i ust. 2 w związku z art. 102 ust. 2 tego regulaminu termin na wniesienie skargi upływał w dniu 2 stycznia 2009 r.

- 8 Wnosząca odwołanie podniosła również szereg argumentów uzasadniających, by pomimo spóźnionego wniesienia skargi Sąd stwierdził jej dopuszczalność.

- 9 Najpierw podniosła ona, że w przypadku niedopuszczalności skargi doświadczyłaby niesprawiedliwości i istotnej szkody.

- 10 Następnie zaznaczyła, że termin został przekroczony minimalnie i że istnieje wytłumaczenie spóźnionego wniesienia skargi. Ponadto zdaniem wnoszącej odwołanie dopuszczalność skargi nie powoduje istotnego naruszenia zasady pewności prawa ani szkody dla Komisji.

- 11 W końcu wnosząca odwołanie podkreśliła, że w każdym razie zasadzie proporcjonalności i prawu dostępu do sądu, zagwarantowanemu w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), należy przyznać wyższą rangę niż zasadzie pewności prawa, co zostało uznane w szczególności w prawie postępowania karnego w Niemczech i Zjednoczonym Królestwie.

Zaskarżone postanowienie

- 12 Zaskarżonym postanowieniem Sąd odrzucił skargę jako niedopuszczalną z tego względu, że nie została wniesiona w przewidzianym terminie.
- 13 Sąd potwierdził najpierw w pkt 10–17 tego postanowienia spóźniony charakter skargi, stwierdziwszy, że zgodnie z art. 230 akapit pierwszy WE, art. 101 ust. 1 lit. a) i b) i ust. 2 oraz art. 102 ust. 2 regulaminu Sądu termin do wniesienia skargi rozpoczął bieg w dniu 22 października 2008 r. i upłynął w dniu 31 grudnia 2008 r. o północy, uwzględniając termin ze względu na odległość.
- 14 Następnie Sąd oddalił, w pkt 20–23 zaskarżonego postanowienia, argumentację wnoszącej odwołanie uzasadniającą spóźnione złożenie jej skargi.
- 15 W pierwszej kolejności Sąd przypomniał we wspomnianym pkt 20, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału od stosowania uregulowań wspólnotowych dotyczących terminów procesowych zgodnie z art. 45 akapit drugi statutu Trybunału można

odstąpić jedynie w zupełnie wyjątkowych okolicznościach, w razie wystąpienia nieprzewidywalnych okoliczności lub przypadku siły wyższej, ponieważ ściśle stosowanie tych norm odpowiada wymogom pewności prawa oraz konieczności zapobieżenia jakiegokolwiek dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w ramach wymiaru sprawiedliwości.

- 16 Sąd w pkt 21 zaskarżonego postanowienia z jednej strony zaznaczył, że wnosząca odwołanie w niniejszym przypadku ani nie wykazała, ani nawet nie powołała się na wystąpienie nieprzewidywalnych okoliczności lub przypadku siły wyższej. Z drugiej strony stwierdził, że powołując się na nieprawidłową interpretację przepisów regulaminu Sądu przez swoich przedstawicieli, wnosząca odwołanie chciała powołać się na usprawiedliwiony błąd, który uzasadniałby odstępstwo od stosowania uregulowania dotyczącego terminów obowiązującego w niniejszym przypadku, niemniej zgodnie z orzecznictwem uregulowanie to nie przedstawia szczególnych trudności interpretacyjnych, wobec czego nie można uznać wystąpienia usprawiedliwionego błędu ze strony wnoszącej odwołanie, który uzasadniałby odstępstwo od stosowania tego uregulowania.
- 17 W drugiej kolejności Sąd przypomniał w pkt 22 zaskarżonego postanowienia, że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż we wspólnotowym porządku prawnym jego pojęcia co od zasady nie są definiowane w oparciu o jeden lub więcej krajowych porządków prawnych, chyba że jest to wyraźnie przewidziane, i uznał na tej podstawie, że należy oddalić argumenty wnoszącej odwołanie dotyczące prawa postępowania karnego w Niemczech i Zjednoczonym Królestwie.
- 18 W trzeciej kolejności w pkt 23 zaskarżonego postanowienia, w zakresie w jakim wnosząca odwołanie powołała się na prawo do skutecznej ochrony sądowej, Sąd uznał, że prawo to było odpowiednio chronione poprzez możliwość wniesienia przez wnoszącą odwołanie skargi na niekorzystny dla niej akt w terminie przewidzianym w art. 230 WE i że w żaden sposób nie zostało ono naruszone poprzez ściśle stosowanie uregulowań wspólnotowych dotyczących terminów procesowych. Sąd doszedł w związku z tym do wniosku, że ani prawo dostępu do sądu, ani zasada

proporcjonalności nie uzasadniają odstępstwa od wspomnianego terminu ze względu na rzekomo wyjątkowe okoliczności przywołane w niniejszym przypadku.

Żądania stron

¹⁹ Wnosząca odwołanie wnosi w nim do Trybunału o:

— uchylene zaskarżonego postanowienia;

— stwierdzenie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności, którą wniosła na sporną decyzję, i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania lub

— tytułem żądania ewentualnego skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu rozpatrzenia dopuszczalności tej skargi.

²⁰ Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami.

W przedmiocie odwołania

- 21 Zgodnie z art. 119 regulaminu Trybunału, jeżeli odwołanie jest w całości lub w części oczywiście niedopuszczalne lub oczywiście bezzasadne, Trybunał może w każdym czasie, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, oddalić odwołanie, orzekając w drodze postanowienia z uzasadnieniem, nie otwierając procedury ustnej.
- 22 W niniejszym przypadku Trybunał uznał, że na podstawie akt sprawy jest wystarczająco poinformowany, aby oddalić odwołanie jako oczywiście bezzasadne w drodze takiego postanowienia z uzasadnieniem.

Argumentacja stron

- 23 Wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, iż naruszył prawo, stwierdzając w pkt 20 skarżonego postanowienia, iż od stosowania unijnego uregulowania dotyczącego terminów procesowych można odstąpić jedynie w zupełnie wyjątkowych okolicznościach, w razie wystąpienia nieprzewidywalnych okoliczności lub przypadku siły wyższej.
- 24 Zdaniem wnoszącej odwołanie takie podejście jest bezpodstawnie restryktywne i nie uwzględnia, a przynajmniej nie uwzględnia odpowiednio, wagi prawa dostępu do sądu w postępowaniu karnym, zasady legalności w postępowaniu karnym, zasady proporcjonalności oraz nadrzędnej konieczności uniknięcia niesprawiedliwego skutku.

- 25 Jeżeli chodzi w pierwszej kolejności o podstawowe prawo dostępu do sądu, wnosząca odwołanie podnosi, że wysokie grzywny nałożone za znowę sprzeczną z regułami konkurencji dotyczą oskarżeń karnych w rozumieniu art. 6 ust. 2 EKPC. Odwołuje się ona w tym względzie do wyroku Trybunału z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-199/92 P Hüls przeciwko Komisji, Rec. s. I-4287, pkt 149 i 150, oraz do wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Jussila przeciwko Finlandii z dnia 23 listopada 2006 r. (*Recueil des arrêts et décisions* 2006-XIII, § 43).
- 26 To prawo podstawowe, w szczególności zgodnie z wyrokiem z dnia 22 września 1998 r. w sprawie C-185/97 Coote, Rec. s. I-5199, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo, stanowi zasadę ogólną prawa Unii, która poza tym została potwierdzona w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogłoszonej w dniu 7 grudnia 2000 r. w Nicei (Dz.U. C 364, s. 1).
- 27 W drugiej kolejności wnosząca odwołanie utrzymuje, że zasada pewności prawa i zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań nie mogą być stosowane w sposób bezwzględny, gdyż zasada pewności prawa powinna być stosowana obok i w harmonii z zasadą legalności. Pomiędzy tymi zasadami powinna istnieć równowaga, a w pewnych okolicznościach zasada legalności powinna mieć wyższą rangę, jak wskazuje orzecznictwo – wnosząca odwołanie powołuje się tutaj na wyroki z dnia 22 marca 1961 r. w sprawach połączonych 42/59 i 49/59 Snuat przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 101, s. 159; z dnia 21 września 1983 r. w sprawach połączonych od 205/82 do 215/82 Deutsche Milchkontor i in., Rec. s. 2633, i z dnia 23 października 2007 r. w sprawie C-273/04 Polska przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-8925.
- 28 W trzeciej kolejności zasada proporcjonalności wymaga, by dany środek był odpowiedni i niezbędny do realizacji zamierzonego celu i nie nakładał na jednostkę ciężaru, który byłby nadmierny względem tego celu.

- 29 Jeżeli chodzi najpierw o podstawowe prawo dostępu do sądu, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd nie uwzględnił karnego charakteru grzywny, chociaż pełna i skuteczna ochrona tego prawa w postępowaniu karnym ma zasadnicze znaczenie.
- 30 Następnie Sąd nie wyjaśnił, dlaczego zasada proporcjonalności nie może być uwzględniona w celu uzasadnienia odstępstwa od reguł dotyczących terminów procesowych. Ponadto w tym względzie zaskarżone postanowienie w zasadniczy sposób narusza prawo z powodu błędnego zastosowania tej zasady.
- 31 W końcu Sąd błędnie nie uwzględnił szeregu okoliczności, które powinien był wziąć pod uwagę dla celów zastosowania zasady proporcjonalności. Chodzi w szczególności o okoliczność, że w skardze o stwierdzenie nieważności wnosząca odwołanie zakwestionowała wysoką sankcję karną, że termin na wniesienie skargi do Sądu został przekroczony tylko o jeden dzień i że skutki dla wnoszącej odwołanie i szkoda poniesiona przez nią w przypadku niedopuszczalności skargi z powodu przekroczenia terminu nie są proporcjonalne do skutków, jakie decyzja stwierdzająca dopuszczalność skargi miałyby dla Komisji.
- 32 Komisja odwołuje się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego art. 6 ust. 2 EKPC, w szczególności do ww. wyroku w sprawie Jussila przeciwko Finlandii, z którego wynika jej zdaniem, że:
- w celu oceny, czy sankcja ma charakter karny, a tym samym czy oskarżenie ma charakter „karny” w rozumieniu art. 6 EKPC, należy odnieść się do trzech kryteriów, a mianowicie kwalifikacji sankcji w danym państwie, rodzaju naruszenia i surowości sankcji;

- sankcje należące do „twardego rdzenia” prawa karnego ze względu na ich kwalifikację w prawie krajowym (kryterium pierwsze) należy odróżnić od innej kategorii sankcji, które można uznać za „karne” jedynie w świetle kryterium drugiego i trzeciego;

 - grzywny w dziedzinie konkurencji objęte są tą ostatnią kategorią sankcji karnych i nie stanowią „twardego rdzenia” prawa karnego, wobec czego gwarancje części karnej art. 6 EKPC nie muszą mieć koniecznie zastosowania z całą surowością.
- 33 Zgodnie z prawem Unii sankcje nałożone na podstawie reguł prawa konkurencji Unii nie mają charakteru karnego.
- 34 Komisja utrzymuje ponadto, że rzekoma elastyczność niektórych systemów krajowych w zakresie terminów nie może prowadzić do uznania ogólnej zasady prawa Unii.
- 35 Uważa ponadto, że wnosząca odwołanie miała prawo dostępu do sądu jak każda inna spółka dotknięta grzywną nałożoną na mocy unijnego prawa konkurencji. Niezachowanie terminów warunkujących wykonanie tego prawa jest kwestią odrębną i wynika z błędu wnoszącej odwołanie, niezależnie od tego, czy został on popełniony w dobrej wierze czy nie.
- 36 Co się tyczy zasady proporcjonalności, Komisja utrzymuje, że w niniejszym przypadku nie doszło do niesłusznego naruszenia prawa dostępu do sądu z powodu zastosowania reguł dotyczących terminów.

- 37 Reguły te są stosowane od dawna i w orzecznictwie ustalono, że nie powodują szczególnych trudności. W niniejszym przypadku zdaniem Komisji nie można zasadnie twierdzić, że błąd popełniony „w dobrej wierze” przy obliczaniu terminów procesowych stanowi błąd usprawiedliwiony.
- 38 Sąd w pełni przestrzegał zasady proporcjonalności, stosując art. 45 akapit drugi statutu Trybunału, który przewidując odstępstwa od tych terminów w wyjątkowych okolicznościach, pozwala zapewnić przestrzeganie tej zasady.
- 39 Poza tym zachowanie terminów procesowych nie może zależeć od takich czynników jak wysokość nałożonej grzywny czy od środków finansowych popełniającego naruszenie. Prawo wnoszącej odwołanie do żądania odszkodowania od swoich przedstawicieli pozbawia zresztą te czynniki w znacznym stopniu ich znaczenia.
- 40 W końcu Komisja twierdzi, że ponieważ Del Monte w postępowaniu wszczętym przez nią przed Sądem podniosła zarzuty, w których między innymi kwestionuje udział wnoszącej odwołanie w rozpatrywanym naruszeniu, i ponieważ wnosząca odwołanie została do niego dopuszczona jako interwenient, Sąd zbada większość z dotyczących jej części spornej decyzji. Gdyby miał stwierdzić nieważność tych części spornej decyzji, Komisja uważa, że będzie mogła wyciągnąć z tego konsekwencje względem wnoszącej odwołanie, nawet jeżeli nie będzie do tego prawnie zobowiązana.

Ocena Trybunału

- 41 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem od stosowania uregulowań wspólnotowych dotyczących terminów procesowych można odstąpić zgodnie z art. 45 akapit drugi statutu Trybunału jedynie w zupełnie wyjątkowych okolicznościach, w razie wystąpienia nieprzewidywalnych okoliczności lub przypadku siły wyższej, ponieważ ściśle stosowanie tych norm odpowiada wymogom pewności prawa oraz konieczności zapobieżenia jakiegokolwiek dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w ramach wymiaru sprawiedliwości (zob. m.in. postanowienia z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie C-325/03 P Zuazaga Meabe przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-403, pkt 16, i dnia 3 lipca 2008 r. w sprawie C-84/08 P Pitsiorlas przeciwko Radzie i Europejskiemu Bankowi Centralnemu, pkt 14 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 42 Z orzecznictwa wynika również, że w ramach uregulowań unijnych dotyczących terminów procesowych pojęcie usprawiedliwionego błędu, pozwalającego na odstąpienie od nich, dotyczy jedynie wyjątkowych okoliczności, w szczególności kiedy zachowanie danej instytucji samo doprowadziło albo w decydującym zakresie przyczyniło się do powstania zrozumiałych wątpliwości w świadomości osoby działającej w dobrej wierze, zachowującej wszelką staranność wymaganą od osoby przeciętnie zorientowanej (zob. w szczególności postanowienie z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie C-112/09 P SGAE przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-351, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 43 Wnosząca odwołanie nie twierdziła przed Sądem, że przekroczenie terminu może być uzasadnione okolicznością, którą należy zakwalifikować jako okoliczność nieprzewidywalną lub przypadek siły wyższej.
- 44 Wnosząca odwołanie również nie podnosi w nim wyraźnie zarzutu wobec Sądu, że w pkt 21 zaskarżonego postanowienia odmówił uznania wystąpienia usprawiedliwionego błędu z jej strony.

- 45 W tym względzie można w każdym razie stwierdzić, że w sprawie dotyczącej decyzji Komisji nakładającej grzywnę na podstawie art. 81 WE, gdzie popełniono błąd w obliczeniu terminów do wniesienia skargi analogiczny do błędu w niniejszej sprawie, Trybunał odmówił uznania usprawiedliwionego błędu, orzekając, że brzmienie art. 101 ust. 1 lit. a) i b) regulaminu Sądu jest jasne i nie przedstawia szczególnych trudności interpretacyjnych (ww. postanowienie w sprawie SGAE przeciwko Komisji, pkt 24).
- 46 Wnosząca odwołanie utrzymuje natomiast, że Sąd naruszył prawo, orzekając, że nie można zastosować odstępstwa od uregulowań unijnych dotyczących terminów procesowych w okolicznościach innych niż okoliczności nieprzewidywalne lub przypadek siły wyższej.
- 47 Wnosząca odwołanie uważa, że odstępstwo od tych uregulowań powinno zostać dopuszczone również z tytułu podstawowego prawa dostępu do sądu, zasady legalności i zasady proporcjonalności oraz ze względu na nadrzędną konieczność uniknięcia niesprawiedliwego skutku. Odstępstwo takie jest niezbędne przede wszystkim z tego powodu, że rozpatrywana tu skarga dotyczy decyzji Komisji nakładającej wysoką grzywnę, którą należy zakwalifikować jako karną, co oznacza, że wnosząca odwołanie została poddana oskarżeniu karnemu w rozumieniu art. 6 ust. 2 EKPC.
- 48 Z orzecznictwa Trybunału wynika w tym względzie, że ustanowiona w art. 6 EKPC i uznana w porządku prawnym Unii zasada zapewnienia każdemu rzetelnego procesu nie stanowi przeszkody dla ustanowienia terminu na wniesienie skargi do sądu (wyrok z dnia 1 kwietnia 1987 r. w sprawie 257/85 Dufay przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 1561, pkt 10).

- 49 Trybunał orzekł również, że prawa do skutecznej ochrony sądowej nie narusza w żaden sposób ścisłe stosowanie uregulowań unijnych dotyczących terminów procesowych, które zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odpowiada wymogom pewności prawa oraz konieczności zapobieżenia jakiejkolwiek dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w ramach wymiaru sprawiedliwości (postanowienie z dnia 17 maja 2002 r. w sprawie C-406/01 Niemcy przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. s. I-4561, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 50 Z orzecznictwa wynika ponadto, że odstępstwa od tych uregulowań nie może uzasadniać okoliczność, że sprawa dotyczy praw podstawowych. Przepisy dotyczące terminów do wnoszenia skarg mają bowiem charakter bezwzględny i są przez sąd stosowane w celu zagwarantowania pewności prawnej oraz równości jednostek wobec prawa (wyrok z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie C-229/05 P PKK i KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-439, pkt 101).
- 51 Wnosząca odwołanie utrzymuje, że w każdym przypadku przekroczenia terminu procesowego dotyczącego skargi na decyzję nakładającą wysoką grzywnę ze względu na naruszenie reguł prawa konkurencji prawo do skutecznej ochrony sądowej oraz zasady legalności i proporcjonalności wymagają, aby sąd unijny rozważył między z jednej strony rozmiarem przekroczenia tego terminu i zakresem, w jakim przez to naruszenie zostaje naruszony cel, któremu służy ten termin, a z drugiej strony konsekwencjami odrzucenia skargi z powodu jej spóźnionego wniesienia dla skarżącego.
- 52 Takie indywidualne odstępstwo, nawet gdyby mogło ono zostać zastosowane przez Sąd unijny pomimo faktu, przypomnianego w pkt 50 niniejszego postanowienia, że przepisy dotyczące terminów do wnoszenia skarg mają charakter bezwzględny, trudno byłoby pogodzić z celem uregulowań unijnych w zakresie terminów procesowych, a mianowicie spełnienia wymogów pewności prawa oraz konieczności zapobieżenia

jakiegokolwiek dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w ramach wymiaru sprawiedliwości.

- 53 W każdym razie bez konieczności badania, czy grzywna taka jak nałożona na wnoszącą odwołanie w spornej decyzji ma charakter karny w rozumieniu art. 6 ust. 2 EKPC, należy stwierdzić, że prawo do sądu, którego szczególnym aspektem jest prawo dostępu do sądu, nie jest prawem bezwzględnym i może podlegać ograniczeniom dopuszczalnym w sposób dorozumiany, w szczególności jeżeli chodzi o przesłanki dopuszczalności skargi, gdyż ze swej natury wymaga ono uregulowania przez państwo, które dysponuje pewnymi uprawnieniami dyskrejonalnymi w tym zakresie. Ograniczenia te nie mogą uszczuplać dostępu otwartego dla jednostki w taki sposób lub w takim zakresie, że zostanie naruszona istota jej prawa do sądu. W końcu muszą one zmierzać do zgodnego z prawem celu i musi istnieć racjonalny stosunek proporcjonalności między zastosowanymi środkami a zamierzonym celem (wyrok ETPC z dnia 28 października 1998 r. Pérez de Rada Cavanilles przeciwko Hiszpanii, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII, § 44).
- 54 Należy również zauważyć, że jednostki powinny liczyć się z tym, że uregulowania dotyczące terminów, których należy przestrzegać w celu wniesienia skargi, będą stosowane, ponieważ mają one zapewnić dobrą administrację wymiaru sprawiedliwości, a w szczególności poszanowanie zasady pewności prawa. Niemniej uregulowania te lub ich zastosowanie nie powinny uniemożliwiać jednostce korzystania z dostępnych jej środków zaskarżenia (ETPC, ww. wyrok w sprawie Pérez de Rada Cavanilles przeciwko Radzie, § 45).
- 55 Nie można jednak twierdzić, że uregulowania unijne dotyczące terminów procesowych i ich stosowanie w niniejszym przypadku uniemożliwiły wnoszącej odwołanie skorzystanie z dostępnego środka zaskarżenia spornej decyzji.

- 56 Mianowicie, chociaż mający tu zastosowanie termin dwóch miesięcy stanowi wprawdzie ograniczenie prawa dostępu do sądu, ograniczenie to nie stanowi w sposób oczywisty naruszenia istoty tego prawa, tym bardziej, że – jak zaznaczono w pkt 45 niniejszego postanowienia – reguły dotyczące obliczania tego terminu, w tym te, które mają zastosowanie w niniejszej sprawie, są jasne i nie przedstawiają szczególnych trudności interpretacyjnych.
- 57 W tym kontekście istotna jest również okoliczność, że w niniejszym przypadku przekroczenie terminu do wniesienia skargi jest spowodowane wyłącznie błędem popełnionym przez doradcę wnoszącej odwołanie, którego – jak zaznaczono w pkt 45 niniejszego postanowienia – nie można uznać za błąd usprawiedliwiony, który pozwałaby na zastosowanie odstępstwa od przepisów dotyczących terminów do wniesienia skargi.
- 58 To samo dotyczy faktu wspomnianego w pkt 41 niniejszego postanowienia, że odstępstwa są przewidziane również w razie przekroczenia takiego terminu w okolicznościach nieprzewidywalnych lub w przypadku siły wyższej.
- 59 Wynika z tego, że Sąd słusznie orzekł w pkt 23 zaskarżonego postanowienia, że prawo do skutecznej ochrony sądowej było odpowiednio chronione poprzez możliwość wniesienia przez wnoszącą odwołanie skargi na niekorzystny dla niej akt w terminie przewidzianym w art. 230 WE i że prawa tego w żaden sposób nie naruszyło ścisłe stosowanie uregulowań wspólnotowych dotyczących terminów procesowych. W konsekwencji Sąd również nie naruszył prawa, stwierdzając w tym samym punkcie, że biorąc pod uwagę przywołane okoliczności, ani prawo dostępu do sądu, ani zasada proporcjonalności nie uzasadniają odstępstwa od terminu do wniesienia skargi.
- 60 Wobec powyższego odwołanie należy oddalić jako oczywiście bezzasadne.

W przedmiocie kosztów

- ⁶¹ Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu Trybunału, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania, a ta ostatnia przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) postanawia, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**

- 2) Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami.**

Podpisy